

den offentlige Mening underrette om, hvor mange Lufind-Daler Denne og Hin havde indbetalt for Denne og Hin. Det er (intet Spioneri) det vidste jo Enhver. Dem One, Peterjen, veed, at hans Svoger Poulsen har indbetalt Penge, han har maatte hjælpe ham til at flaffe Pengene. Enhver veed, at saadant Noget kan ikke gaa af, uden at det bliver almindelig bekjendt; og han maa dog have kunnet paa naaben og arlig Maade benytte det borgerlige Samfund som Kontrol der paa. Stedet, saa at han kunde sige: Ha, ha, nu har vi Opren; men det har han ikke gjort. Jeg siger, at den her foreliggende Fremstilling er ikke tilfredsstillende, og den aerede Justitsminister vilde gjøre sit Embede og alle sine Embedsmænd den fletteste Tjeneste af Verden, hvis han ikke med Kyshaand vilde tage imod Udvalgets Opfordring til at lade denne Sag alvorlig undersøge og lade de vedkommende Kontrolører efter Lovens Strengheid lide for de Feil, de have begaaet, hvis de have begaaet saadanne.

Schjorning: Jeg har med ikke ringe Interesse fulgt det Foredrag, det aerede Medlem nu holdt; og saa af den Grund, at det er et nyt Vidnesbyrd om den Energi, det aerede Medlem veed at anvende, naar det gjælder om at sætte sig ind i et Forhold, selv om dette i Virkeligheden maa siges at ligge ham noget fjernt. Der er i Dørigt kun et enkelt Punkt i det aerede Medlems Foredrag, om hvilket jeg skal tillade mig at gjøre en kort Bemærkning. Der findes i den trykte Skrivelse fra Justitsministeriet et mindre heldigt Udtryk, idet der siges, at man ved en Kasseundersøgelse hos Rancelltraad Bjørnsen ikke alene har undersøgt Embedets Regnskabs- og Kassebøger, men endog hans private Regnskabsbøger. Dette Udtryk er mindre heldigt, thi det kan ganske vist misforstaaes; der kan selvfølgelig ikke være Tale om, at man har undersøgt de Regnskabsbøger, som Bjørnsen muligvis kan have ført over sine egne private Indtægter og Afgifter, men Udtrykket sigter til andre Forhold. Der sigtes formentlig til færegne Bøger, som føres over visse Afgifter, der forekomme paa slige Kontorer, og som ere af den Bestaaenhed, at de indtræffe hver Dag og tilbels angaa meget smaa Beløb, saa at det vilde være meget besværligt, om man hver Gang skulde indføre dem i de egentlige Hoved- og Kassebøger. Det er derfor tilladt og finder Sted overalt, at der af Regnskabsbetjenten føres en Slags Kladder, en mindre uautoriseret Bog, der tilbels kun bestaar af nogle sammenheftede Ark Papir, hvor disse Afgifter foreløbig indføres, medens den egentlige Indførelse i Hoved- og Kassebogen kun skeer med større samlede Beløb. Disse mindre Regnskaber, som føres udenfor Hoved- og Kassebogen, angaa navnlig Rejsepenge til Landsoldater, Betpenge fra Amtet og Delinventomkostninger. Det maa ganske sikkert være den Slags Kladderbøger,

som der har været tænkt paa, naar der tales om private Regnskabsbøger.

Berg: Ja, det aerede Medlem vil give mig Ret i, at det er et fuldstændigt u vigtigt Udtryk, der er brugt i Ministeriets Skrivelse. Jeg har kun henholdt mig til det Udtryk, som Ministeriet har brugt; jeg troede, at det var et officielt Udtryk; thi der ender Bog, er utvivlsomt en for Embedsregnskabsførelse albeles nødvendig Bog. Den kan umulig betegnes paa denne Maade.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig nogle korte Bemærkninger til de Udtalelser, vi have hørt fra de sidste aerede Talere. Naar den høit aerede Justitsminister har udtalt, at han ikke kunde tro, at en retslig Undersøgelse af den omhandlede Sag kunde have nogen Mulighed for at tjene til Veiledning med Hensyn til Kasse- og Regnskabsvesenet overhovedet, vil jeg kun sige, at jeg tror, at en Modsigelse af den Påstand er ligesaa stærk og berettiget som selve Påstanden; og jeg tillader mig at modsiges den. Med Hensyn til, at der blev spurgt af den aerede Minister, hvad for Embedsmænd der mentes, om det enten var Amtmanden eller Embedsmændene i Revisionskontoret, skal jeg kun tillade mig den faktiskste Bemærkning, at man maa efter Ordlyden mene dem begge; thi den tidligere Amtmand er jo død, og om han kan der altsaa ikke være Tale; selvfølgelig maa det, da der tales om Kontrollembedsmænd i Flertal, være Hr. Amtmand Bedel og vedkommende Herre i Ministeriets Revisionskontor. Jeg skal slutte mig til den Udtalelse, der fremkom, idet det ogsaa for mit Vedkommende synes klart, at det maatte være meget behageligt for vedkommende Embedsmænd, efter at denne Sag en Gang er bleven reist og har fundet saa megen Omtale og tilbels Misbilligelse, enden det nu er med Ret eller Uret, om denne Sag blev nærmere undersøgt og paaføjendt; i det Mindste vilde Sligt være mig meget hørt, hvis jeg var i deres Sted. Har den aerede Minister nemlig Ret i sin Mening om, at vedkommende Embedsmænd ville blive frikendte for Skyld og Brodder i denne Sag, saa er det jo saa meget desto heldigere, og saa vilde de derfor den offentlige Mening staa ganske anderledes rene og retfærdiggjorte, end naar man lod dette Spørgsmaal henstaa uafgjort. De har været Tale om, at det kunde ikke gaa an for vedkommende Kontrollembedsmænd at lægge deres Fingre paa private Penge eller private Midler, som fandtes i Bysfoged Bjørnsens Bo. Det kan gjerne være; men jeg vil kun tillade mig at hævde, at Auktionspenge kunne kun i uegentlig Forstand kaldes private Penge. Jeg betragter Inkassationspenge af en Retsbetjent som et i det Mindste blandet Forhold, det kan i alt Fald ikke kaldes et rent privat Forhold. Naar